

Denník jednej lásky

Deň 123, mesiac m, rok r...

Bol utorok ako každý iný, ale pre mňa predsa významný. Teda v tento utorok to všetko začalo. Po skončení školy som bola vonku s mojimi kamarátmi. Ako vždy sme robili hlúposti a bláznili sme sa. Všetko sa to začalo v okamihu, keď mi môj najlepší kamarát Momo takmer násilím vybral z vrecka na rifliach občiansky preukaz (môj). Asi nedopatrením, alebo mojou nepozornosťou a zábudlivosťou spôsobenou bláznením si ho zobral večer po spoločnom „ahoj...“

Deň 124, mesiac m, rok r...

V stredu sme sa zasa stretli vonku s kamarátmi, medzi ktorými bol ON Leo. Momo a Leo boli ako bratia. Už ani neviem o čom sa práve rozprávali, keď Momo našiel vo vrecku môj občiansky preukaz a ukázal ho Leovi. Ako bláznivý chalani ho chceli predat' aby bola pre nich väčšia sranda. Našťastie ho nepredali... Medzi rečou si Leo vypýtal od Moma môj facebook. A v ten večer ma Leo požiadal o priateľstvo. Ja som priateľstvo potvrdila aj keď som ho nepoznala. A tak sme si začali písať, pomaly sme sa navzájom spoznávali.

Deň 146, mesiac m, rok r...

Takto to fungovalo dlhší čas. Vídavali sme sa aj v dedine. Prvý krát sme sa tak naozaj stretli v autobuse, ráno o siedmej. Nastúpila som tak, ako každé ráno. On sedel pri zadných dverách a ja som ho vôbec nespoznala, napriek tomu moje oči viseli na ňom ako dva gombíky na tenkej nitke. Nakoniec som sa až z facebooku dozvedela, že to bol on.

Deň 157, mesiac m, rok r...

Dnes sme sa videli na ihrisku. Bol tam so svojou krstnou mamou a ja som tam bola s mojou sestrou Enikő. Ani tam som ho nespoznala. V túžbe vidieť iba jeho som chodila ako blázon po ulici na ktorej býva. Veľa krát sa mi to podarilo a videla som ho, ale veľmi som sa hanbila prihovoriť sa, tak som vždy odišla.

Deň 158, mesiac m, rok r..., VEČER V!

Včera večer, presnejšie v pondelok 6.mája, sme si písali a zrazu som uvidela jeden obrázok, ktorý zdieľal on. Bol tam nápis MILUJEM NOČNÉ PRECHÁDZKY... Veľmi sa mi to zapáčilo a tak som obrázku dala like a napísala som tam komentár, že aj ja ich milujem (tie prechádzky). A tak som sa ho len tak spýtala, či nepôjdeme spolu na nočnú prechádzku. Stále pochyboval. Zas a znova som mu odpisovala že to myslím s prechádzkou vážne. A naposledy, vážne naposledy som sa spýtala trasúcimi sa prstami a ešte roztrasenejšou dušičkou, že či teda pôjdeme. On nato: kedy a kde? Hrala som silnú a napísala som, že mne to je jedno. Jeho odpoveď bola: „O 10 minút pred našou bránou...“ Nechcela som tomu veriť preto som znova položila rovnakú otázku: „Naozaj?“ On že áno, mám ho čakať. Tak som sa obliekla a v očakávaní som pred bránou striehla na návštevu. Naozaj prišiel! Skoro som odpadla, neveriac vlastným očiam. Tak sme sa teda prechádzali. Rozprávali sme sa

a trepali sme hlúposti. Skončili sme s prechádzkou a pred našou bránou sme ešte dlho viedli rozhovory o všeličom. Bolo neskoro, musela som ísť domov a tak sme sa rozlúčili. V ten večer sme si ešte písali na facebooku. Napísal mi, že zajtra sa nevidíme, lebo ide preč zo svojou krstnou mamou. Preto sme si dohodli rande na stredu.

Deň 159, mesiac m, rok r...

Dnes, v stredu 8.mája sme išli von po druhý krát len tak sa prejsť a Leo zmenil trasu našej vychádzky – ku kostolu. Súhlasila som, veď s ním by som šla aj na koniec sveta. Tam, teda pri kostole som si sadla a on si znenazdajky ľahol na moje nohy. Rozprával svoje tajomstvá a ja jemu tie moje. A popri rozprávaní sme sa navzájom štekli stebami trávy. Bolo tam naozaj pekne. Ale hlavná vec, že som bola sama sebou a nemusela som sa kvôli nemu pretvarovať. Opäť sa zotmelo a ja som sa musela vrátiť domov. Leo ma išiel odprevadiť až ku bráne. Bola tam moja ďalšia sestra Monika. Dohovárali sme sa, kedy sa zase uvidíme. Medzi tým mi pošepkal do ucha: „Pošli prosím Moniku domov.“ Keď Monika odišla a my sme hľadali termín našej ďalšej prechádzky. Leo mi povedal, že zajtra bude na ihrisku či sa nemôžeme stretnúť tam? Išla som povedať, „tak zajtra teda na ihri...“ a v tom momente ma pobožkal na pery. Ja som naozaj nevedela čo mám robiť. To bolo nenormálne nádherné. Tie jeho jemné pery. A po bozku ten krásny úsmev. To bol môj prvý ale aj posledný bozk, ktorý som dostala v strede vety. Povedal iba, „tak zajtra ahaj“, pustil mi ruku stratil sa v tme. Celý večer som premýšľala čo si mám myslieť? Či to bolo náhodou, alebo to myslel vážne?!

Deň 160, mesiac m, rok r...

Dnes sme sa stretli a ja som si konečne uvedomila, že sa Leo do mňa zaľúbil. A tak odo dnes spolu chodíme. Je to krásne...

Deň 183, mesiac m, rok r...

Včera sme sa prvý raz pohádali. Opýtala som sa ho cez facebook, či pôjdeme von. Urazene odpísal: „nie a ten hnusák nech ti dá pokoj!“ Zostala som v pomykove. Necítila som sa vinná, iba preto že sa rozprávam aj s inými chlapcami. Mala som potrebu celú vec prediskutovať. Prišiel a vysvetlili sme si, že skutočnosť je úplne iná, ako správy kamarátov. A toto vysvetľovanie trvalo do 23:00 hod. A chodili sme spolu ďalej.

Deň 196, mesiac m, rok r...

Dnes sme boli opäť vonku a pochytili sme sa kvôli maličkosti. Zrazu mi povedal, že to teda ukončíme. Otočil sa a odišiel domov. Moje vnútro trhala neistota a otázka: Lúbi? Či neľúbi???? Večer sme si písali na facebooku veľa vecí sme si vysvetlili, moje obavy sa rozplynuli a všetko bolo v poriadku.

Deň 211, mesiac m, rok r...

Náš vzťah sa v posledných dňoch podobá na hojdačku. Chvíľu sme hore – prežívame krásne chvíle a chvíľu dole – hádky a rozchody... Aj dnes mi napísal, že to chce zase skončiť. Pýtala som sa ho prečo. Odpísal, že si ma nezaslúži a mám si nájsť lepšieho chlapca, ako je on. Lepšieho??? Ách, svet lásky je taký

zložitý... Preplakala som celú noc. Veď ja chcem iba JEHO... Dva dni sme sa nevideli, ani sme si nepísali na internete.

Deň 213, mesiac m, rok r...

Dnes, tretí deň po našej hádke sa Leo predsa prihlásil na facebook, tak som mu napísala čo k nemu cítim. Zabralo! Prišiel za mnou a naše kroky smerovali na staré známe miesto ku kostolu. Dlho sme sa rozprávali a napriek ťažkostiam a spochybňovaniu kto si koho zaslúži sme sa dali zase do kopy, lebo on a iba on je pre mňa najlepší a jediný na svete.

Deň 227, mesiac m, rok r...

Blížia sa prázdniny a ja mám ísť na 10 dní domov k maminke.

Deň 230, mesiac m, rok r...

Dnes (v sobotu) sme boli spolu vonku, na ihrisku a u nás. Ako sme sa rozprávali Leo stále v rozhovore narážal nato, že mám doma druhého priateľa. Myslel si, že preto sa teším domov. Keď už toho podozrievania z jeho strany bolo priveľa, postavila som sa a odišla domov. Ešte chvíľku som však sedela pred bránou v očakávaní, či sa nestane zázrak. Tu sa medzi nami zjavila moja bývalá (najlepšia) kamarátka Veronika. Leo akoby naprotiveň si stále všimol iba ju. Ja som bola neviditeľná. Tak som odišla do vnútra. Neskôr som sa dozvedela, že Veronika a Leo išli spolu na ihrisko kde sa dôverne skamarátili.

Deň 231, mesiac m, rok r...

Najhorší deň! Nedeľa! Dnes sa so mnou bol rozlúčiť Momo. Dlho sa nevideli s Leom tak chcel ísť za ním. Vybrali sme sa spolu na ihrisko, ja s Momom a Leo s Veronikou. Momo Leovi dohovárať aby sa vrátil ku mne, ale nepomohlo. Popoludnie, najvyšší čas vrátiť sa domov no aj tak sme ešte nejaký čas sedeli pred bránou. A kecali sme. Momo odviezol na chvíľku Veroniku z našej blízkosti. Vtedy som sa mohla porozprávať s Leom. V očiach som mala, slzy, na srdci ranu a v hlave zmätok. Veľmi ťažko sa mi rozprávalo. Ale povedala som mu všetko čo som mala na srdci, ospravedlnila som sa a pobožkala ho. Keď som sa vyrozprávala, odľahlo mi na duši. Pre mňa znamenalo veľa, keď sme si všetko vysvetlili. Išli sme sa rozlúčiť na naše miesto hore pri kostol. Odtiaľ mám doteraz najkrajšie spomienky. To miesto akoby vyžarovalo zvláštnu auru, cítila som, že práve tu a nikde inde máme k láske najbližšie. Opäť sme sa bláznili, vystrájali všakové nezmysly, to bolo naozaj úžasné. Ako spomienka na náš večer mi zostali modriny, ale to nič.

Deň 232, mesiac m, rok r...

Dnes ráno idem domov. Leo mi chýba, ale straaašne.

Deň 233, mesiac m, rok r...

Dnes ráno som našla na internete správu: „Milujem ťa, záleží mi na tebe, veľmi mi chýbaš...“ Od tej chvíle sa neskutočne teším domov, na všetko a nič zároveň. Ale predovšetkým na Lea.

Deň 243, mesiac m, rok r...

Ubehlo 10 dní prázdnin. Dnes ráno som sa vrátila domov. Prišiel za mnou, alebo za Veronikou? Ku mne sa správal ako keby sa nič nestalo. Akoby mi nič nepísal, akoby zabudol na našu rozlúčku. Večer sme sa bez slova rozlúčili.

Deň 260, mesiac m, rok r...

Dnes som sa vrátila z tábora, kde som spoznala jedného chalana. Volal sa Maťo. Začali sme spolu chodiť. Ani neviem prečo. Možno preto, že som chcela zabudnúť na Lea. Ale nefungovalo to. Ja som bola stále mysl'ou pri Leovi, v jeho blízkosti, jeho súčasťou.

Deň 285, mesiac m, rok r...

Dnes má Leo narodeniny. Ako naschvál tu bol aj Maťo. Aj keď sme boli spolu s Maťom pred bránou, v duši som veľmi túžila po stretnutí s Leom. Odrazu sa otočím a vidím „jeho“. Lea. Pomyslela som, že sa zbláznim od šťastia. Od tej chvíle som nemyslela na svet okolo nás, na Maťu, na nič, iba na Lea. Večer Maťo odišiel a ja som začala plakať. Veľmi ma bolelo, čo sa stalo medzi Leom a mnou a do toho Maťo. Úplne som sa stratila.

Deň 324, mesiac m, rok r...

Ubehlo zopár týždňov plných slz, čiernych myšlienok, trápenia z nenaplnenej lásky. Leo sa odsťahoval do Zlatých Moraviec ku svojej mame. Chcel na mňa zabudnúť, ale nedarilo sa mu. Prešli 4 najhoršie mesiace v mojom živote. Veľmi som sa trápila, nejedla som, mala som chuť sa zabiť. Občas som len tak sedela na izbe zo žiletkou v ruke, beznádejou v srdci a prosila som Boha aby mi dal silu. Aby som bola schopná toto moje neznesiteľné trápenie prežiť. Neustále som si nahovárala, že sa Leo uvedomí, že časom príde na to čo stratil. Nie je predsa možné aby láska, ktorá medzi nami sotva začala, zhorela ako posledný jesenný list. Skúšala som urobiť čokoľvek, aby som na Lea nemyslela. Ale čím viac som chcela zabudnúť, tým viac som túžila po jeho prítomnosti, dotykoch, vyznaniach lásky.

Deň 331, mesiac m, rok r...

Dnes večer som volala s Maťom a o chvíľu mi prišla sms-ka. Nevedela som od koho to je lebo číslo mi bolo neznáme. Tak som ju prečítala. Bol to Leo. Konečne po štyroch mesiacoch mi napísal sms-ku. Pri jej čítaní som sa rozplakala, pritom som volala s Maťom. Musela som mu povedať prečo plačem. Maťo sa veľmi bál, že ma stratí. Leovi som odpísala, že mu neverím, že to je on. Chcela som nejaký dôkaz, ale nakoniec som mu uverila. Písali sme si cez sms-ky a volali sme spolu.

Deň 345, mesiac m, rok r...

Dnes 18.októbra som sa rozhodla, že pôjdem za Leom do Zlatých Moraviec. Ale naplánovala som to tak, aby nevedel, že tam budem. Jedine Momo vedel, že prídem. Išli sme na kofolu. Momo zavolať Leovi, aby prišiel do mesta. Prišiel. Najprv sme boli na kofole, potom sme sa prechádzali, ale už bez Moma. Boli sme u Leovej babky. Návštevu som prežila aj keď sa ma pýtali na samé blbosti. Vyslobodením bola vychádzka do mesta. Leo mi rozprával, ako veľmi ľutoval,

že ma vtedy nechal, že chce vrátiť čas a nikdy neurobit' tú istú chybu. Chcela som mu odpustiť, ale zároveň som potrebovala dôkaz, že ma naozaj ľúbi.

Deň 352, mesiac m, rok r...

Dnes prišiel Leo za mnou do Koliňan aj so svojím bratom. Boli sme opäť hore pri kostole, na našom obľúbenom mieste. Dlho sme sa spolu rozprávali. A nakoniec som mu dala šancu, aby mi dokázal, že jeho slová lásky nie sú len závanmi vetra, ale že je chlap čo stojí za svojim slovom. A tak sme sa stali po 4 mesiacoch zaláskovaným dievčaťom a chlapcom. Dnešok bol jedným z najkrajších dní môjho života.

Včera...

Dnes sme stále spolu a som veľmi šťastná, že nad všetkými skúškami zvíťazila láska. Snažím sa mu dôverovať. I keď je to niekedy veľmi ťažké. Občas sa samozrejme vyskytnú aj problémy, hádky a konflikty. Ale my sme našli taký náš recept na riešenie problémov, ktoré riešime ako dvaja naozaj dospelí ľudia, bez kriku a hádok.

Dnes...

Dnes je to pol roka čo sme s Leom spolu. A väčšinou bez hádok. Jednoducho sa máme radi a aj keď nám to väčšina ľudí nepraje, ich názory ma vôbec nezaujímajú. My si veríme a to je dôležité.

Zajtra...

Toto je môj najkrajší príbeh za posledné 4 roky ktoré žijem v detskom domove..

Kitti Horváthová, 17 rokov
Detský domov Koliňany
1. miesto